

רגע של תיקון עולם חלק שני מתוך שלושה: שישים שניות של דממה התוועדות – י"ב תמוז תשד"מ

כאשר ישנו מצב הדורש תיקון, והוא מצב של סכנה - הרי לכל-לראש יש לדאוג להציל מן הסכנה! במצב זה אין נוגע כל-כך לדעת ולחקור את הסיבות שהביאו למצב זה, מלבד באותו חלק מהן הנוגע כדי לדעת כיצד לתקן זאת.

המצב בפועל הוא, כאמור, שמאות אלפי ילדי ישראל, ומיליוני ילדים שאינם יהודים, מקבלים את כל חינוכם בבית-הספר העממי.

וכפי שאנו רואים את המצב בפועל במדינה זו - אין להורים פנאי, ואפילו אלו שיש להם פנאי - אין להם סבלנות, להתמסר בעצמם לחינוך ילדיהם! ובפרט לאחר שההורה שולח את ילדו לבית-הספר העממי, ונותן בידו "סנדוויץ" טוב, ואף שני "סנדוויצ'ים", ונוסף לכך נותן הוא בידו כסף, כדי שיוכל למלא תאוות לבו עוד יותר ממה שנמצא ב"סנדוויץ" - מתפתה הוא לחשוב שבכך יצא כבר ידי חובת האב, או חובת האם, לבנם או לבתם; שהרי הוא מבטיח שהם יהיו לבושים יפה מאוד, שלא לדבר כשמדובר בילדה - שתוכל להחליף את שמלתה, אם בכל יום, או עכ"פ בכל שבוע, והעיקר - ששמלתה תהיה יפה יותר מאלו שיש לחברותיה.

ומבלי הבט על כך שהדבר כרוך בהוצאות כספיות - מוסר הוא את נפשו, ולווה כסף כדי שיוכל לקנות שמלה נוספת עבור הילדה, ועד"ז - צעצוע נוסף עבור הילד.

וממילא - יצא לגמרי ידי חובתו כלפי הילדים, ועל מה עליו לחשוב עוד...?

אלא מאי - הילד גדל כשבדעתו הענין שהמדינה מחדירה בו בכוח, שיש לדעת ש"כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה" - שכל אחד הוא "חלוץ", וכל אחד יכול להפוך מדבר שממה לעיר מושב, ומיד מביאים לכך ראייה מהמדינה ומדברי ימי המדינה, ולכן צריך גם הוא לדעת שאין למעלה הימנו! ומכיון שהוא "ילד פיקח", והיא "ילדה פיקחת" - ממילא צריכים הם לנצל את ידיעותיהם שמלמדים אותם בבית-הספר העממי, כדי שיוכלו להביא לידי פועל כל מה שעולה ברצונם! וענין זה - כמדובר כמה פעמים - אינו סתירה לשום דבר אחר, כשיתחילו כל יום בבית-הספר העממי בכך שיאמרו לכל ילד, ולכל הילדים יחד: עומדים עתה להתחיל את היום - אמנם לאחר-מכן נפנה ללמוד חשבון וגיאוגרפיה וכל שאר הדברים המועילים והחשובים, שעל-ידם אפשר לחיות בעולם ולהתפרנס וכו', אבל לכל-לראש נותנים לך רגע לשתוק; ובשעת שתיקה זו עליך לחשוב על-פי הוראות אביך ואמך, סבך או סבתך, שהם יורו לך על איזה ענין עליך לחשוב.

וענין זה יהיה התחלה - התחלה אמיתית של היום, התחלה שתהיה בבחינת "פותחין בברכה" - כדי שלאחר-מכן יתברך הילד בניצול הידיעות שלמד לאחר-מכן במשך היום, שינצלם באופן טוב בשבילו, אבל יחד עם זאת גם טוב לעולם; ואדרבה - בסדר הפוך: לכל-לראש הוא יחשוב מה טוב עבור אלו שסביבו, "לעולם", ורק לאחר-מכן יחשוב אם הדבר טוב גם עבורו, ומה שיכריע עבורו יהיה הדבר הטוב לעולם.

ולאחר-מכן יתבטא הדבר בפועל בהנהגה מתאימה.

וכמדובר כמה פעמים, יש להדגיש בנושא זה, שהדבר צריך להיות דוקא "רגע של שתיקה", אלא ש"רגע של שתיקה" זה לא יהיה כדבר טפל - באמצע היום או בסוף היום, כשהילד כבר עייף וכבר למד ושמע מי יודע אילו דברים -אלא בכך עליו להתחיל את יומו.

פרשת זארא

הדבר היחיד שהמנהל או המורה וכיוצא-בזה יכולים לומר להם, וצריכים לומר להם, הוא - שהילד מתחיל את היום ב"רגע של שתיקה", אבל אין זה חס-ושלום כדי שיבזבז רגע לבטלה - אסור להרגיל ילד בכך שהוא יכול ללכת לבטלה! ילד צריך לדעת שעליו לנצל את זמנו ואת כוחותיו - אלא יש לומר לו ששתיקה זו גם היא חלק מחינוכו, ולכן עליו לנצל רגע זה למחשבה טובה.

מהי אותה מחשבה טובה? - זאת עליו לשאול את אביו ואמו.

נוסף על התועלת האמורה לעיל, יש לעורר את האבות והאמהות במדינה, שיידעו על שליחותם הכי עיקרית - שהיא שליחותם הראשית - להעמיד "דור ישרים יבורך".

ענין זה לא ניתן לקיים בשלימות על-ידי הזולת; אדם צריך לעשות זאת בעצמו - לא רק לתת את ידו לכך, אלא לתת לכך את לבו ומוחו, ואת הטרחה והזמן, כך שהילד יראה שהוא מתכוון לכך בכל לבו, במלוא שימת-הלב ובמלוא החיות, ושהדבר נוגע לאביו ולאמו בחיי נפשם ממש! ואזי ילדים אלו ישפיעו על הוריהם - "והשיב לב אבות על בנים, ע"י בנים" - על-ידי שאלותיהם בכל יום אל אביהם ואמם: "שמע, עלי ללכת עכשיו לבית-הספר העממי שאליו אתה שולח אותי, והמורה יאמר לי לחשוב; עליך לומר לי על מה עלי לחשוב!"

